

Armand Sağ vanuit Armenië: Hiking in de bergen van Tatev

Geschreven door Armand Sag
vrijdag 30 mei 2014

Het was nu de tweede ochtend in Tatev, de derde dag in totaal. Ook vandaag was er een vol programma voor ons seminar over (jeugd-)werkloosheid in Armenië. Onze gids verhaalde tegelijk over enkele interessante dingen die meer leken op volksverhalen dan waarheidsgetrouwe verhalen.

Zo vertelde hij dat Turkije na de val van de Sovjet Unie in 1991 meteen troepen mobiliseerde om Armenië in te nemen. De Sovjet-troepen hadden namelijk Armenië meteen verlaten nadat Armenië zich onafhankelijk had verklaard. Met het Turkse leger aan de grenzen, vroegen de Armeense leiders in paniek meteen aan de Russische Sovjet-troepen of ze wilden terugkomen. De Turkse troepen zagen de machtige Russische troepen en dropen af, althans volgens onze Armeense gids. Alhoewel hij erg intelligent, welbespraakt, aardig en zelfs grappig was, had hij het hier compleet bij het verkeerde eind natuurlijk.

Turkije had in 1991 nooit aanspraak gemaakt op Armeens grondgebied en mobiliseerde troepen alleen uit voorzorg omdat de val van de Sovjet Unie een periode van chaos inluidde. Turkije wilde deze chaos buitenhouden. Maar de allerbelangrijkste feiten zijn nog altijd dat Turkije het eerste land was dat Armenië erkende als een onafhankelijk land. Waarom zou een land dat intenties heeft om een ander land te bezetten, eerst dat land erkennen als een onafhankelijk en soeverein land? Het zou namelijk alleen maar betekenen dat het onder internationaal recht een geheel illegale actie begaat door een erkend onafhankelijk land in te nemen.

De werkelijkheid was dan ook dat Armenië meteen na de onafhankelijkheid een oorlog begon met Azerbeidzjan en grote gebieden van Azerbeidzjan bezet hield om er daarna een etnische zuivering (volgens sommige landen een 'genocide') te realiseren. Turkije mobiliseerde troepen om Armenië te bewegen deze oorlogsmisdaad te stoppen maar inderdaad dreigde Rusland toen dat Turkije erbuiten moest blijven. In Armenië werd dit verhaal blijkbaar gebruikt om te 'illustreeren' dat Turkije als de grote 'boeman' elke kans aangreep om Armenië in te lijven. Dat terwijl het eigenlijk Armenië was dat tot op heden Turkije nog niet erkend had als land en zelfs in zijn grondwet verwijzingen maakt naar het inlijven van grote delen van Turkije als 'West-Armenië'.

In plaats van de gids met zijn neus op deze feiten te drukken, besloot ik stilletjes te luisteren naar wat hij nog meer zou vertellen. Vooral omdat we nog samen zouden hiking. Ik wilde namelijk alle Middeleeuwse gebouwen in de bergen zien en er was een klooster voor ongeveer 500 man die nog in vrij goede staat was. Het was dan ook gerenoveerd door de Amerikaanse Ambassade in Armenië. Hieruit bleek nogmaals dat Armenië vrijwel helemaal is opgebouwd met buitenlands kapitaal (de luchthaven met Argentijns geld, de moskee met Iraans geld en dit klooster met Amerikaans geld).

Armand Sağ vanuit Armenië: Hiking in de bergen van Tatev

Geschreven door Armand Sag
vrijdag 30 mei 2014

De in totaal zes uur durende wandeltocht voerde ons langs een prachtige waterval, vele honderden meters op de bergen, vervallen Armeense monumenten en kruizen maar ook het klooster. De zuurstof op de hoogte te midden van deze gezonde omgeving gaf eenieder een impuls en inderdaad was ik na zes uur hiking nog zo fit dat ik heen en weer begon te joggen in afwachting van de overgebleven leden van de groep. Onze gids noemde me 'de man die nooit moe wordt' en we werden goede vrienden. De tocht van zes uur werd uiteindelijk zo lang dat na aankomst bij Devil's Bridge (een bijna onbegaanbare ravijn) er een bus werd gebeld.

Zonder aarzelen nam de gastheer, waar ik toevallig sliep, een oud Sovjet-busje om ons op te halen. Hij vroeg geen geld, raakte beledigd toen we hem een cadeau wilden aanreiken en wilde er simpelweg niks van weten. Ondanks dat hij toch zo een paar uur kwijt was om ons op te halen, na zes uur hiking waren we toch wel een flinke eind afgedaald. Tel daarbij op dat het om onbegaanbare bergweggetjes gaat en eenieder snapt al dat het toch een verzoek was aan een arme dorpeling om een flink aantal uur te investeren om ons op te halen. Uren die hij ook kon gebruiken om zijn tuin te bewerken. De benzinekosten staan hier nog los van natuurlijk.

Het zette mij aan het denken. Deze mensen stellen het welzijn van hun gasten boven alles. Ondanks dat ze het niet breed hebben, delen ze het klein beetje (figuurlijke) brood evenredig met hun gasten. Erg mooi en sympathiek om dit te mogen meemaken.